

GAMMELBOGEN II

Død og hygge på plejehjemmet

HENNING CARLSEN

Mit livs fortrængninger

Man ved, at det uafvendelige venter én i en ikke så fjern fremtid. Hvis man i øvrigt har det efter omstændighederne rimeligt godt, ja, så ser man da gerne dette uafvendelige udskudt så længe som muligt. Sandheden er vel, at jo mere det presser på, jo mere tænker man over dette uafvendelige. Jeg gør i hvert fald, uden at jeg derfor vil påstå at have fundet de vises sten. Nu kan man med nogen ret mene, at det er lidt ved siden af at beskæftige sig med sin egen død i en bog, der har karakter af erindringer. På den anden side er det lidt sent, når ens død er noget, man er henvist til at tænke tilbage på. Jeg er kommet dertil, at jeg ikke nærer den mindste angst for at befinde mig på den anden side af livets grænse. Det er kun grænsepassagen og de omstændigheder, hvorunder den kommer til at foregå, der kan få det til at gyse i mig. Der er ikke megen trøst at hente i, at der jo er så mange før én selv, der er kommet igennem det. "Der er endnu ikke nogen, der har taget skade af at dø," fungerer ligesom ikke rigtigt. Når det kommer til stykket har vi jo vidst, om ikke fra starten, så dog længe, at på et eller andet tidspunkt skal vi på en eller anden måde lempes over denne grænse. Nogle bruger ligefrem hele livet på at forberede sig på det. Efter min mening er der ikke andet end at krydse fingre og håbe på, at det sker på en facon, så man ikke lægger

mærke til det. Det er en forfængelig teori, når man fortæller sig selv, at det sikkert er værst for de efterladte. For nogle efterladte er det måske endda en lettelse, at man har forføjet sig bort. For resten skal de jo selv den samme vej før eller senere. Så mødes vi, og i tanken om det kan jeg finde en smule trøst, i tanken om vort fælles bidrag til det biologiske kredsløb, der i denne sammenhæng så nødigt omtales som fødekæden. Det er det kredsløb, der af en eller anden grund skal sikre fortsættelsen af det biologiske liv på denne klode. Og det er smukt nok i sig selv, at man kommer til at yde sit bidrag til, at skoven grønnes og fuglene pipper og en fisk snupper den flue, som måske netop har overlevet indtil dette øjeblik på grund af mig.

Uddrag fra erindringsbogen "Mine fortrængninger" (side 353), Gyldendal 1998.

Henning Carlsen (1927-2014) filminstruktør